

Azərbaycan məhəbbət dastanlarının əsas aparıcı süjet xəttini buta motivi təşkil edir. Xalqımız özünün nikbin dünyabaxışına müvafiq olaraq yaratdığı dastanların demek olar ki, hamısına nikbin finalla - yəni aşıqlı məşuqun apardığı gərgin mübarizələrinin sonunda bir-birlərinə qovuşmaqla yekun vurur. Özü də heyrətmizlik ondadır ki, bu dastanlarda mifoloji dünyagörüşlə tarixi-şür iç-içədir, bir-birlərinə tamamlayır. Bu baxımdan da əski xalq abidəsi olaraq dastanlarımız folklorşunasımız tərəfindən mifoloji dünya modelinin tələblərinə uyğun olaraq mifoloji qatlardan da, tarixi düşüncə tipini özündə əks etdirən epik mətn hadisəsi kimi tarixi şür prizmasından da tədqiqatlarra cəlb edilir. Hər iki tədqiqat üsulu üçün dastanlarımız zəngin material verən baza olduğundan tədqiqatların uğurlu nəticələri olur.

"Əslİ və Kərəm" dastanının nümunəsində fikirlərimizi isbat etməyə çalışacaq. Bəri başdan qeyd edək ki, "Əslİ və Kərəm" dastanı ənənəvi sonluqla bitmir, yəni aşiq və məşuq bir-birlərinə qovuşmur, dastan nikbin finala yox, faciəvi sonluqla tamamlanır. Bunun səbəbi tarixi-şür faktı ilə təhlil olunduqda, məlum olur. Başqa cür ifadə etsək, bu dastanın qeyri-ənənəvi sonluqla tamamlanmasında da xalq müdrikliyi özünü rəmzi ifadəsinə tapıb. Bu məsələyə biz sonda toxunaçaq. İndi isə gələk "Əslİ və Kərəm"da buta motivinin qoyuluşuna. Ənənəvi olaraq 3 ustادnamə ilə başlayan eposda dərhal Gəncə xanı Ziyad xanın obrazı təsvir olunur. Övladsızlıq qayğısı çəkən Ziyad xanla veziri Qara Keşisin bağda oturub

mövcuddur və bu adət günümüzdə də bir sıra hallarda davam edir. Bunun bir sıra formaları var. Məsələn, birinin oğlu, ya-xud oğul nəvesi hələ uşaq olarkən o, əhd edir ki, filankəsin qızı böyüdükdən sonra onu oğlana alacaq. Yaxud hələ də əmioğlu və əmīqizə haqqında işlək olan bir ifade var: "Əmioğlu ilə əmīqizənin kəbini göydə kəsilib".

Bu nişanlılıq mahiyyəti etibarilə tale semantemi ilə bağlıdır. Başqa sözlə, doğulacaq uşaqların taleyi qabaqcadan müəyyənləşdirilir: "Tale semantemi" bir etnokosmik düşüncə formulu, epik mətin struktur vahidi, epik düşüncə arxetipi olaraq Azərbaycan folklorşunaslığında tədqiq edilməyib. Hikmət Quliyevin müdrik qoca arxetipinə dair Azərbaycan folklorşunaslığında ilk dəfə olaraq apardığı monoqrafik tədqiqatın nəticələri göstərir ki, tale semantemi bütün hallarda müdrik qoca arxetipi ilə bağlıdır. Başqa sözlə, taleye yalnız müdrik qoca arxetipinin paradiqmasını təşkil edən varlıqlar müdaxilə edə bilərlər. Göbəkkəsma nişanlılıq da bütün hallarda aqsaqqal, ağbirçəklər tərəfindən müəyyənləşdirilir. Bu cəhətdən aqsaqqal, ağbirçək, qoca, seyid, molla, dayı və başqaları "müdrık qoca" arxetipinin paradiqmləridir.

"Müdrık qoca" sakral arxetipdir: o, bir tərəfi ilə insanların dünyası (profan dünya), o biri tərəfi ilə tanrılar, övliyalar, müqəddəsler - bir sözlə, sakral dünya ilə bağlıdır. Bu, onun mediativ funksiyasını göstərir. Demək, "müdrık qoca"lar tərəfindən qabaqcadan kəsilən kəbin (beşikkərtmə, göbəkkəsme nişanlılıq), oslinde, göylər aləmi, sakral sfera ilə bağlı nişan-

"ƏSLİ VƏ KƏRƏM"DA BUTA

keçmişdən, gələcəkdən danışdıqları bir məqamda onlar arasında bir "niyyət protokolu" "imzalanır" - yəni "folklor termini" ilə desək, "niyyət butası" - göbəkkəsmə buta sövdələşməsi olur.

Ziyad xan dedi:

- Keşiş, nə sənin övladın var, nə mənim. Öləndən sonra bizim çərçivəmiz kim yandıracaq? Gəl fəgir-fügəranın qarını döydürəq, nəzir-niyaz verək, bəlkə allah bizi bir övlad verdi. Özü də indidən arada şərt qoyaq.

Keşiş dedi: - Nə kimi şərt desən razıym, təki övladımız olsun.

Ziyad xan dedi:

- Öyər mənim qızım, sənin oğlun olsu, mən qızımı sənin oğluna verim; yox, sənin qızın, mənim oğlum oldu, sən qızını mənim oğluma ver.

Keşiş razı oldu. Kağız yazıb, qol qoyduqdan sonra hərə öz otağına getdi". Azərbaycan folkloru külliyyatı. XX cild. Dastanlar. "Nurlan". 2010. s.5)

Göründüyü kimi, dastan elə başlangıçından buta formulu (niyyət butası) üstündə qurulub. Burada tarixi düşüncə ilə mifik düşüncə paralel qoyulub. Müasir dövrde də övladı olmayanların nəzir-niyaz etmələri, niyyət tutmaları və s. özünü bir inanc sistemi olaraq yaşatmaqdadır. Eyni zamanda burada mifik şürən elementləri də daşınmaqdadır. Dastandakı bu məqamla bağlı "Butavermə - göbəkkəsmə nişanlanma formulu" adı ilə görkəmlə folklorşunas Seyfəddin Rzasoy yazar:

"Dastan qəhrəmanları Əslİ və Kərəm hələ doğulmamışdan qabaq nişanlanırlar. Bu, müasir dövrde "göbəkkəsmə nişanlılıq" adlanır. "Dədə Qorqud"da bunun adı "beşikkərtmə yavuqlı" şəklində keçir: "Baybican bəğ aydır: "Bəglər, Allahtəala mana bir qız verəcək olursa, siz tanış olun: mənim qızım Baybörə bəğ oğlina beşikkərtmə yavuqli olsun" - dedi.

Beşikkərtmə göbəkkəsmə nişanlılıq milli mədəniyyətimizdə ta qədimlərdən

liliqdır. Bu nişanlılıqla müəyyənləşən tale "ilahi tale" - İləhiddən gələn taledir. "Əmioğlu ilə əmīqizənin kəbini göydə kəsilib" formulu da göbəkkəsme nişanlılığın ilahi tale formulu ilə bağlılığını təsdiq edir" (s.64-65).

Seyfəddin Rzasoy da dastandakı buta motivinin qədimdən bu gün mövcud olmasına toxunur və eyni zamanda butanın ilahi tale yükü daşıyan rəmzi-mifoloji səciyyəsini də açıb-göstərir. Deməli, dastanda mifoloji və tarixi şürən səviyyələri iç-içədir.

Dastanda nəql olunur ki, Ziyad xanın oğlu, Qara Keşisin qızı dünyaya gəlir, oğlanın adını Mahmud, qızın adını Məryəm qoyurlar. 15 yaşa kimi bunlar bir-birlərini görmürlər. Bir gün Mahmud lələsi Sofu ilə ova çıxır:

"Mahmud at mindi, tərlanını da qolun üstünə aldı, şəhərdən çıxdı. Bir qədər yol getdikdən sonra Mahmudun tərlanı qolunun üstündən qalxdı, bir qəşəng quşu qabağına qatıb, özünü vurdur ağacların arasına.

Mahmud dedi:

- Sofi, sən atımı saxla, mən tərlanın dalısına gedim, görünüm hara qondu?

Sofi atların yanında qaldı. Mahmud düşdü quşun dalınca. Mahmud tərlanını axtarmaqdə olsun, sizə deyim keşş qızı Məryamdan.

Məryam bağa seyrə çıxmışdı. Sərv ağacının yanına çatar-çatmaz gördü ki, bir tərlan gözəl bir quşu qabağına qatıb qovur. Quş özünü yetirib, soxuldu Məryamın qucağına. Məryam tez quşu tutdu. Tərlan özünü yetirdi, istədi quşu Məryamın əlindən alsın, Məryəm tərlanı da tutdu" (s.6).

(Davamı var)

Sakir ALBALIYEV